

Ἐμπρός, εμπρός, τοῦ ταραμά καὶ τοῦ πασοῦ ἰππότα, ἑσπνήστε, παρακαλῶ, καὶ ἀχαρα μὴν τρώτε, προτοῦ ἰδῆν' ἐπάνω σας ἀνθρώπους ἀγαθεῖς, καὶ τότε ὄραε φάσκαλα ο' ἔμας τοὺς εὐγενεῖς. Τρωπεῖ τῶν πατέρων σας τὰς ἐθιμοτυπίας, μὴν κλέμνετε μὲ τοὺς κινουῦς ποσοῖς ἐπιμειρίας, φρονιζέτε νὰ λούσεσθε εἰς ἴδιον λουτρόν, καὶ ἴδιον νὰ ἔχετε κουρέα κ' ἱατρόν, εἰς τοῦτον δὲ ἀς γίνεταί ἡ ἔξοχος τιμὴ νὰ ἔρχεται καμμιά φορὰ νὰ μᾶς φλεβοτομή, ὁ κύκλος δὲ τῶν νυσταγκῶ ἀς μὴν τὸ ἐπιτρέπη κάθε κουρέως νὰ ἔρχεται τὸ αἷμα μας νὰ βλέπη, ποῦ εἶναι ὅσον κυανουῦν ὡς τοῦρανοῦ τὸ χροῖμα καὶ δὲν τὸ ἐκπλήσσει ἢ μία κ' ἄλλη βροθία. Αὐτὰ σὰς λέγω, μὲς ἀμὶ, μὲ πᾶσαν συντομίαν, κ' ἂν προσοχῆν στοὺς λόγους μου δὲν δώσετε καμμίαν γὰρ βουξ' ἀσσοῦ πὸς θὰ γὰροῦν καὶ Λαῖδες καὶ Μυλλαῖδες καὶ ἄλλοι σὰς θὰ γίνεταί Μαρκησιοὶ καλῆδες, ἐγὼ δὲ τότε τὸ ραβδὶ 'ὅτ' ἔχει μου θὰ πάρω καὶ θὰ σὰς πῶ «φατῆν, σικεῖν, καὶ τὸν κακὸν σας φάρα». Ὁρῶσατε 'στοὺς λόγους μου τὸ οὐς προσεκτικόν καὶ γράφετε τῶν νυσταγκῶ τὸ Καταστατικόν, ἢ δὲ κυρία Φασουλιῆ σημιγνῆ ἀς μὴν ἐξαχῆν, πὸς πρίπει μοῦλον νυσταγκῶ ἐξηγήσῃρα νὰ κίγη καὶ νῖος ἐκ τοῦ οἴκου μου ν' ἀναβλαστήσῃ κλάδος πρὸς δόξαν καὶ τοῦ γένους μου καὶ ἄλλης τῆς Ἑλλάδος.

(Ἐπλεν αὐτὰ ὁ Φασουλιῆς βαρὺς καὶ σοβαρὸς καὶ παιανίζ' ἢ μουσικῆ κ' ἀρχίζει ὁ χορὸς, τὰ τεύχη δὲ τῶν χορευτῶν ἔδω κ' ἐκὶ γυρίζουν, αἱ δὲ εἰκόνες ἐκ χορῶν ἐκ τῶν τοιχαῶν τρέχουν. Εἰς δὲ λα τοῦσο κ' ἀρχοῦνται ποῦ εἶναι μία τρέλλα... ἔκει ὁ Πρίγκηψ Ταραμάς κ' ἡ Βασιλεῖς Σαρδέλα, ἔδω ἡ Κόμησα Σκουμπρὶ μετὰ λαμπρῶς χορευτῶν, ἢ Μαρκησία Τομαρά, ὁ Δοῦξ ὁ Κουβαριστρας, ἢ Πρίγκηπισσα ἢ Φακὴ καὶ ἡ Τούλουμοῦρη μὲ μαῦρον δισσηρικὸν κ' ὀλόχροστο τιτρίν, ὁ Κόμης ὁ Σπληνάντερος κ' ὁ Λόρδος Μπακαλιάρως, ἢ ἠγὼς καὶ ὑπερήφανος ὡς παλαιὸς Βαγάρως, πρὸς δὲ ἡ Φάβα κ' ἡ Ἐλρά, δὲδὸ πασιρικὰ τοανάνα, οἰσοπυγοῦσαι ὀμιλοῦν 'ὅσον Δόγη Ρεπανάνα, καὶ ἄλλοι τόσοι εὐγενεῖς, ποῦ τὸ μαζαλό σου χάνεις, σκοτίζεσαι 'ὅτ' μέτρομα καὶ χαρτοσὶδὸν δὲν γίνεις. Χορεύουν τόσοι δέσποινα καὶ τόσοι δεσποινίδες, χορεύει δὲ κ' ἡ Φασουλιῆ μὲ δαδὸ οκοροπλεξίδες, καὶ φαίνεται πὸς προσπαθεῖ ἐν δλη τῆς τῆ ζσεῖ τὴν ἐνοιλήν τοῦ Φασουλιῆ πιστῶς νὰ ἐκτελέσῃ. Ἐνφ' δὲ γέλως ἠγῆρὸς ἀκούεται πολὺς προσέρχεται εἰς τὴν Φακὴν ὁ ἄρχων Φασουλιῆς καὶ μὲ καμπύσα Γαλλικὸ τὴν πείρει κατὰ μέρος καὶ τὸ καλὸ τοῦ σῶβρακο τῆς δειχ' ἰδιαιτέρως).

'Ο Φ. Βάλετ' ἔδω τὸ χέρι σας τὸ τόσον νυλικάτο...

'Η Φ. Ὅριστε ποῦ τὸ ἔβαλα...

'Ο Φ.

'Η Φ. Κέλ νυσταγξόν!... ἐσθόβρανον μεταξωτῶν φορεῖται.

Μόν ντεί! μόν ντεί! κέλ ραβίσάν!...

'Ο Φ.

Καὶ πὸς μὲ θεωρεῖτε;

Κυττάξετε, μαντὰμ Πρασιέ, τὰ εὐγενῆ μου σκέλη κ' εἰπῆτέ τὸ παρακαλῶ εἰς δλους τοὺς ἐν τάξει.

(Ἡ Πρίγκηπισσα ἢ Φακὴ τὸ λέγει 'στὴν Κορηίτη, αὐτὴ δὲ πάλιν φανερά εἰς δλους τὸ κηρύττει, οὐχ ἦτον δὲ κ' ὁ Περικλῆς, οκιστῶν καθὼς ὁ Ἐρωσ, τῆς Μαρκησίας Τομαρά ἀνηλατεῖ τὰ χεῖρα, καὶ ἄστερα κρυφὰ κρυφὰ τὴν πείρει κατὰ μέρος καὶ δὲ τὸν ταποσφύροχα μ' εὐγενεῖαν τῆς δειχῆ, κατόπιν δὲ 'ὅσον Φασουλιῆν οἰόμενοι μὲ καμάρη ἐνφ' βρωμοῦν τὰ χεῖρα τοῦ ἀπὸ χορῶδ τομαρί).

II. Τί ἔχομεν, μόν νόμψ ἀμὶ!... πὸς πάνε ἡ δουλειάς;

Φ. Ἐτοιμάσθου, Περικλῆ, δὲδὸ τρεῖς οαποκοιλιας,

μὰ πρόσξε οἱ νυσταγκῶ νὰ μὴ σὲ μωρισθοῦν...

II. Σὰν νὰ τὸ ἐκατάλαθα πὸς θὰ μὰς χρεασθοῦν

καὶ δίχως λέξι νὰ μοῦ πῆς τῆς ἔφερα κρυφά...

Φ. Τὰ μέτρα σου, βρε Περικλῆ, μοῦ φαίνονται σασφ

καὶ θ' ἀνταμείψω ἀπειθῶς καὶ τοῦτόν σου τὸν κόπον,

μὰ τώρα σῦρε γρήγορα καὶ φέρε τῆς μὲ τρώπον.

(Ἐπαναρχίζει ὁ χορὸς μὲ θέρηην πλειοτέραν, ἢ δὲ Σκουμπρὶ λὲν ντὶ μὲτὰ κηρύσσειται παρ' ἄλλων, καὶ τρέχουν οἱ Πατρικοὶ πρὸς τὴν θραιοίστραν, ἢ δὲ προτίμους αὐτῆ νινεῖ πολλῶν τῶν χόλων. Ἄλλ' ἔξαφνα ἐνφ' πηδοῦν ἢ Φάβρις κ' ἡ Ἐλραῖς δρωμὴ ὁ ἄρχων Φασουλιῆς μὲ δαδὸ οαποκοιλιας καὶ τὰ μεγάλα μούστουνα τῶν εὐγενῶν κερδῶν κ' δλους τοὺς κάμνει νυσταγκῶ μορφῆς ἐλεεινῆς, καὶ φεύγουν μὲ τὰ τέσσαρα ὁ Δοῦκας κ' ὁ Βασιλεῖς καὶ δὲν γυρίζει νὰ ἰδῆ τὸ πῶσον νουαῖς).

Καὶ ὀλίγης ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Εἰς νέος Καλαβρυτῶν καὶ τῆς Φελίγγης γένος, ὁ Γεωβόργος ὁ Λαμπρόπουλος, ὁ γρηλευτὸς καὶ μόνος, ὁ προκίμωνος μὲ πολλὰ χαρίσματα καὶ δόρα, Διδάκτωρ τῆς Ἰατρικῆς ἀνεκηρύχθη τώρα, καὶ μετ' ἐπαύουν ἀρκετῶν ἰαν κλιδῶς ἔπιπτε κ' ἐνὸσπὸν τοῦ ἠγῆσαν τῶν ἀσθενῶν αἱ θύραι. Συγχαίρων δὲ τὸν Δόκτωρα αἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι καὶ τὸν φιλοῦν γυνικὰ γυνικὰ καὶ εἰς τὰ δὲδὸ τοῦ χελῆν.

'Ο Ρωμηὸς γνωστὸν οἶον κάνο — πὸς 'ὅτ' οσπῆί μου ἀνέθη
'ὅστην Νεάπολιν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορθεῖ,
μὲ ξενοδοχεῖον Σόδη — δρω'ὅτ' ολὰ τρεῖς'ὅτ' ἔξοδι.

μὲ Χρησιον, μὰ μὲ μάνδρα, — μὲ μὲτὰ ὀικοδομῆ,
καὶ μὲ χῆρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μωμψῆ.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου «Κορίνθη» τῆς καλῆς, ὀδοῦ τοῦ Πρασιεῖου, κοινοῦ τοῦ πολῦς.